

Arrest

nr. 43 978 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 17 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, komt op 4 juni 2009 België binnen in het bezit van een nationaal paspoort en een visum type C, kort verblijf. Haar verblijf werd toegestaan tot 2 september 2009. Zij verblijft in België bij de heer X

Op 31 december 2009 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Bangkok een aanvraag in voor een visum, met het oog op samenwoning in België met de heer X

Op 15 februari 2010 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

“Betrokkene heeft onvoldoende bewijzen voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven; betrokkene beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd of hij/zij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven.

Betrokkenen beantwoorden niet aan de criteria voor samenwonen voorzien in de Wet van 15 december 1980 en art. 3 van het Koninklijk besluit van 7 mei 2008. Betrokkenen leveren immers noch het bewijs dat zij al minstens een jaar hebben samengewoond, noch het bewijs dat zij een gemeenschappelijk kind hebben noch het bewijs van een relatie van minstens 2 jaar op het ogenblik van de indiening van de visumaanvraag en tijdens dewelke zij elkaar minstens drie keer hebben ontmoet en deze ontmoetingen totaal tenminste 45 dagen bedroegen.

Uit het dossier is immers gebleken dat de garant wettelijk heeft samengewoond van 09/08/2005 met zijn vorige partner tot deze samenwonen eenzijdig werd beëindigd op 07/01/2009. Uit het Rijksregister kunnen wij opmaken dat zijn vorige vriendin nog tot 24/12/2008 met hem heeft samengewoond op hetzelfde adres.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om *“de visumaanvraag nr. 32220 toe te staan”*.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in ander bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W. 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993, RvSt. Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D. ‘La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs’, J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3,16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt, A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993, LAGASSE, D. ‘La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs’, J.T., 1991, 737; Advies RvSt dd 21 oktober 1987, Senaat (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

In de bestreden beslissing heeft de FOD BINNENLANDSE ZAKEN Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat het doel en de omstandigheden van haar verblijf onvoldoende gestaafd zijn. Dat is onjuist. Zij heeft ab initio gezegd en aangetoond dat zij een relatie heeft met de heer P.D.L. en het de bedoeling is om met hem samen te wonen deels in België en deels in Thailand. Zij wensen steeds samen te blijven. Dit blijkt uit het dossier (stukken 1 – 25, in het bijzonder stuk 12);

In de bestreden beslissing heeft de FOD BINNENLANDSE ZAKEN Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat verzoekster niet over voldoende inkomsten beschikt om terug te kunnen reizen en verblijven in België. Ook daaromtrent heeft verzoekster aangetoond dat haar levensgezel, de heer D.L., voor haar financieel instaat (stuk 13). Zij volgt een cursus hulpverpleegster om, wanneer zij in België is, ofwel te kunnen werken op de Belgische arbeidsmarkt, ofwel te kunnen zorgen voor de heer D.L., mocht hij nog meer hulpbehoevend worden.

In de bestreden beslissing heeft de FOD BINNENLANDSE ZAKEN Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat zij niet voldoen aan de criteria van samenwoonst. Nochtans hebben zij sedert december 2007 een relatie, zodat voldaan is aan het criterium van art. 3 van het K.B. van 7 mei 2008 en de Wet van 15 december 1980. Ook wonen zij reeds meer dan één jaar samen: sedert 08.09.2008 in Thailand tot 02.06.2009 en van 03.06.2009 in Knokke en vanaf 01.09.2009 terug in Thailand (zie stuk 2, 12 en 23).

In de bestreden beslissing heeft de FOD BINNENLANDSE ZAKEN Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat het de heer D.L. tot 24.12.2008 nog heeft samengewoond met zijn vorige partner in Knokke. Uit de stukken en de begeleidende brief van de Heer D.L. blijkt dat zijn partner alleen in Knokke verbleef en dat zij reeds sedert 2007 uiteen waren. De Heer D.L. woonde immers in Thailand, terwijl zijn vorige partner, om reden van school van haar kind, in Knokke verder verbleef."

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing een beslissing is waar het visum kort verblijf aan verzoekster wordt geweigerd.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster niet ontkent zelf niet te beschikken over voldoende middelen van bestaan en dat zij niet voor zichzelf kan instaan voor de duur van het voorgenomen verblijf noch voor de terugreis naar het land van herkomst of een derde land. Verzoekster heeft geen job en heeft niet aangetoond de nodige financiële middelen rechtmatig te kunnen verwerven. Dat haar partner verklaard heeft financieel voor haar te zullen instaan, maakt de vaststelling gedaan in de motivering van de beslissing met betrekking tot de financiële draagkracht niet ongedaan.

Verzoekster verklaart meer dan een jaar samen te wonen en een relatie te hebben sinds 2007. Verwerende partij merkt op dat verzoekster inderdaad niet voldoet aan de criteria van samenwoonst voorzien in de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In dit artikel 3 wordt immers bepaald dat de partners minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond. Verzoekster heeft niet bewezen een stabiele en duurzame relatie te hebben met haar Belgische partner. Zij heeft niet bewezen onafgebroken te hebben samengeleefd in België of in een ander land gedurende één jaar voorafgaand aan de visumaanvraag. De samenwoonst tussen de partner van verzoekster en diens ex-partner werd immers pas eenzijdig door hem beëindigd op 7 januari 2009.

Vermits de visumaanvraag van verzoekster dateert van 31 december 2009 is er van een bewezen samenwoonst gedurende één jaar voorafgaand aan de visumaanvraag geen sprake.

De Belgische partner van verzoekster woonde samen met zijn vroegere partner in Knokke tot 24 december 2008, zo blijkt uit het rijksregister. Verzoekster van haar kant beweert een relatie te hebben met haar Belgische partner sinds december 2007. Zij legt hiervan geen bewijzen voor en bovendien leefde haar Belgische partner op dat ogenblik nog samen met zijn vroegere partner. Verzoekster heeft een relatie van twee jaar voorafgaand aan de visumaanvraag derhalve ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster geeft zelf in haar verzoekschrift een aantal periodes aan waarin ze hebben samengeleefd. Van deze periodes van beweerde samenleving lagen er bij de visumaanvraag geen voldoende bewijzen voor. Ook van de frequentie en duur van de ontmoetingen werden niet tijdig de nodige bewijzen aangeleverd. Het komt nochtans aan verzoekster toe om tijdig de nodige bewijzen aan te brengen van wat zij verklaart en beweert. De bewijslast ligt bij haar en zij dient daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Met gegevens die na de beslissing worden aangeleverd kan in de beslissing geen rekening worden gehouden. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de nodige bewijzen tijdig

voorlagen. Verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd zowel in feite als in rechte.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verwerende partij de motieven van de beslissing kent zodat aan de formele motiveringplicht is voldaan. In de mate waarin verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, stelt verwerende partij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Zij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad.

4.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 15 van de overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden) en artikel 5 van Verordening 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen van 15 maart 2006 (hierna: de Schengengrenscodes). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, dat verzoekster niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, of voor de doorreis naar een derde land waar de toegang is gewaarborgd of hij/zij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven, en dat verzoekster en haar partner niet beantwoorden aan de criteria van samenwonen voorzien in de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betwist dat haar reisdoel en de omstandigheden van haar verblijf onvoldoende gestaafd zijn, zij wenst immers samen te wonen met haar Belgische partner. Verzoekster voert aan dat haar Belgische partner financieel voor haar kan instaan.

Uit de stukken van het dossier en uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de visumaanvraag van verzoekster beschouwd werd als een visumaanvraag kort verblijf. Dit ongeacht de vermelding die verzoekster eigenhandig in haar visumaanvraag heeft aangebracht (doel: wettelijk samenwonen met partner P.D.L.) en de opmerking van haar raadsman ter zitting van 25 mei 2010.

Dat de visumaanvraag van verzoekster niet werd beschouwd als een visum gezinshereniging, strookt met de feitelijke gegevens van het dossier en met de juridische voorschriften. Verzoekster is immers niet de echtgenote van haar Belgische partner zoals voorzien in artikel 40bis, § 2 eerste lid, 1° van de

Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is evenmin de in artikel 40bis, § 2, 2° vermelde partner met wie de burger van de Unie/Belg overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Uit de stukken van het dossier blijkt immers niet dat verzoekster en haar Belgische partner een geregistreerd partnerschap hebben afgesloten.

Verzoekster bevond zich op de datum van haar visumaanvraag dus niet in de voorwaarden om een visum gezinshereniging in te dienen. Dienvolgens werd de visumaanvraag van verzoekster terecht beschouwd als een visumaanvraag kort verblijf.

In het kader van zulk een aanvraag gold op het moment van de aanvraag en van de bestreden beslissing artikel 5 van Verordening 562/2006/EG, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Artikel 5.1.c van deze verordening (hierna: de Schengengrenscore) luidt als volgt:

“Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

a) (...)

b) (...)

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede het beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) (...)

e) (...)”

Verzoekster voert in het middel aan dat haar reisdoel wel duidelijk is: zij wenst samen te komen leven met haar Belgische partner. Inzake haar middelen van bestaan stelt zij dat haar Belgische partner voor haar zal instaan.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft onvoldoende bewijzen voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven; betrokkene beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd of hij/zij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven.”

Dit motief, dat het hoofdmotief vormt van de bestreden beslissing, betreft de garanties inzake de terugreis die verzoekster moet kunnen bieden overeenkomstig voormeld artikel, na het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum. Op basis van artikel 5.1.c) van de Schengengrenscore moet verzoekster immers kunnen staven te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst. Tevens wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het land van herkomst, in tegenstelling tot sommige andere visa waaronder het visum gezinshereniging.

De uiteenzetting van verzoekster in het middel ondergraaft de motieven van de bestreden beslissing niet, integendeel, uit het middel blijkt immers dat verzoekster geen kort verblijf op het oog heeft maar zich definitief wenst te voegen bij haar partner die haar financieel zal ondersteunen.

Dit hoofdmotief van de bestreden beslissing volstaat om de beslissing te schragen. De overige motieven, die een uitleg verschaffen waarom verzoekster niet voldoet aan de wettelijk voorziene criteria van een duurzame en stabiele relatie en die als uitleg kunnen worden beschouwd waarom de visumaanvraag van verzoekster niet als een visum gezinshereniging wordt beschouwd maar als een visumaanvraag kort verblijf, vormen overtuigende motieven.

Kritiek op een overtuigend motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Er dient derhalve niet te worden ingegaan op de kritiek van verzoekster waarbij zij aanvoert sedert december 2007 een relatie te hebben met haar Belgische partner, reeds meer dan één jaar samen te wonen zodat zij meent te voldoen aan de voorziene criteria en dat haar partner heeft verklaard dat hij

sedert december 2007 geen relatie meer had met zijn vroegere partner, ondanks het feit dat de samenwoning pas op 24 december 2008 werd beëindigd.

De gemachtigde van de minister is bijgevolg in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden, duidt zij niet aan welke bepaling van deze overeenkomst zij geschonden acht. Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Dit onderdeel van het enig middel is daarom onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET